

JÓZSEF ATTILA

Domonkos István

S hőt vetettél,
mint terhes magot a napot,
tövén kies láthatároknak;
fehéren kél a tél
szívünk s hajunk tövén.

(A papír mélysége riaszt...)

Való játéka a fénynek,
kései virágzása,
egy kéz ma is
felhőben folytatódik,
s teret tölt a lehellet.

fehéren kél a tél
szívünk s hajunk tövén.

Csak a vér igaz:
testetlen ár, ez vigasz,
sűrű, langyos, palástja a földnek.

fehéren kél a tél
szívünk s hajunk tövén

Mint kemény vezényszavak
a szívnek ütési felhangzanak,
csak a test marad,
mint ordítás erős az éjszaka.

fehéren kél a tél
szívünk s hajunk tövén

Ott karod
földbe szúrt karó,
vetés neszez,
kedvedből magasodnak a tornyok iramodva,
mint höllő,
a föld árnyéka, vagy lelked remeg?

s fehérén kél a tél
szívünk s hajunk tövén

Nem refrén, mindez tompa nevetés,
a lompos folyók is elkristályosodnak:
a megvalósult rend
szemedben, ha kristályá nehezül egy csepp,
(a sort vállalni merem)
s a buja felhők dérbe rendeződnek.

fehéren kél a tél
szívünk s hajunk tövén

A vers nem dér:
a romlás folytatódik veled,
de megéri, ha benne
rendről, kristályról említést teszel —
nem jövője a cél: eszköze!

fehéren kél a tél
szívünk s hajunk tövén

Mint füstös cylinder a fényt,
előbb a test, majd a föld rejti
álmodat,
a virág, a természet nem a te álmod önállósulása!
S ez a mély, tömör dobogás sem
halálodból támadt:
rejtett törvények üteme.

ó fehérén kél a tél
szívünk s hajunk tövén

S nincs gömb, egész, kerek,
a föld vonalak halmaza, szakadtan,
szövődve, mint a hajszálerek,
valósítanak űrt, életet s terét.